

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een dutzelingwekkende
dosis cinema*

Fantastic Beasts and Where to Find Them

EMILY BLUNT

THE SALESMAN

LE CIEL FLAMAND

KING OF THE BELGIANS

THE LIGHT BETWEEN OCEANS

november 2016 **#26**

EXPLORE A NEW ERA OF
J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD

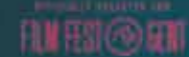
FANTASTIC BEASTS

AND WHERE
TO FIND THEM

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
HEYDAY FILMS PRODUCTION A DAVID YATES FILM "FANTASTIC BEASTS AND WHERE TO FIND THEM"
EDDIE REDMAYNE KATHERINE WATERSTON DAN FOGLER ALISON SUDOL EZRA MILLER
SAMANTHA MORTON JON VOIGHT CARMEN EJOGO AND COLIN FARRELL
MUSIC BY JAMES NEWTON HOWARD COSTUME DESIGNER COLLEEN ATWOOD EDITED BY MARK DAY PRODUCTION DESIGNER STUART CRAIG
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY PHILIPPE ROUSSELOT EXECUTIVE PRODUCERS TIM LEWIS NEIL BLAIR RICK SENAT WRITTEN BY J.K. ROWLING
PRODUCED BY DAVID HEYMAN J.K. ROWLING STEVE KLOVES LIONEL WIGRAM DIRECTED BY DAVID YATES

16 NOVEMBER LOOK IN 3D

FACEBOOK.COM/FANTASTICBEASTSBE #FANTASTICBEASTS

EEN FILM VAN PETER MONSAERT

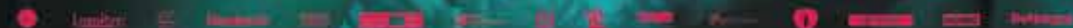
LE CIEL FLAMAND

WIM WILLAERT SARA VERTONGEN ESRA VANDENBUSSEHE

"EXCELLENT PERFORMANCES,
INTELLIGENT SCRIPTING; AN ATMOSPHERIC,
ELEGANTLY STYLISED PIECE OF EMOTIONAL REALISM." - SCREEN

"ONE OF THIS YEAR'S REAL DISCOVERIES. A POWERFUL FILM.
DON'T MISS IT." - THE EVENING STANDARD

16/11

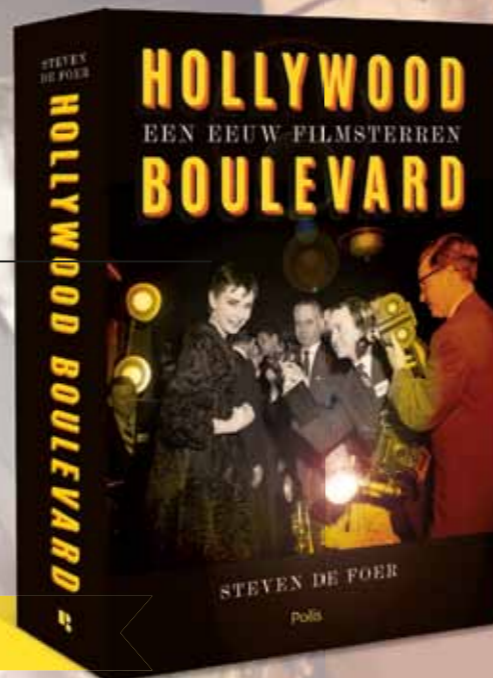

In veertig meeslepemde, merkwaardige levensverhalen vol glamour ontmaskert Steven De Foer de mythen en legenden van Hollywood.

‘Een feest om te lezen. Het enthousiasme voor film en filmsterren spat van de pagina’s. Het boek slaagt er in om, los van de kwaliteiten van de individuele sterren, ook Hollywood als cultureel fenomeen, als economisch systeem, en als sociale microkosmos te duiden.’

***** De Standaard

TE KOOP IN DE BOEKHANDEL

POLIS.BE

THE LORD OF THE RINGS

THE RETURN OF THE KING

In Concert

30.12.2016
SPORTPALEIS ANTWERPEN

SAMENWERKING MET EN

“Herbeleef voor de allerlaatste keer The Lord of the Rings in Concert in het Sportpaleis!”

“Integraal vertoond op groot scherm”

“Oscar bekroonde film-muziek van Howard Shore”

“Orkest en koor met niet minder dan 250 personen op 1 podium!”

WWW.SPORTPALEIS.BE – 070 345 345 (max. € 0,30/min.)

GAZET VAN ANTWERPEN Knack NOB

THE GIRL ON THE TRAIN

GEBASEERD OP DE INTERNATIONALE BESTSELLER
‘HET MEISJE IN DE TREIN’

2 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

eOne

LUC TU YMANS — *Premonitions*

Expositie

30 sept. 2016 — 08 jan. 2017

Villeneuve d'Ascq
Frankrijk
www.musee-lam.fr

Luc Tuymans, *Saint-George* (detail), 2013. MAC's collectie, Hornu. Foto: © Studio Luc Tuymans. © Luc Tuymans, 2016

Het LaM is een openbare instelling van culturele samenwerking met als leden MEL, de stad Villeneuve d'Ascq en de Franse staat

Neuters gonna neut

Misschien ben ik pardoes van mijn roze wolk gedonderd, kamp ik met Film Fest Gent-ontwenningverschijnselen of speelt het herfstseizoen me parten, maar de wereld ziet er dezer dagen o zo grauw uit. En nee, ik heb het niet over al die doemberichten die in de kranten en op het journaal passeren. Het gaat me over de manier waarop mensen de laatste tijd over cinema praten.

Hoewel ik ondertussen niet meer van de jongste ben, doe ik mijn uiterste best om me tegen elke vorm van nostalgie te verzetten – *Midnight in Paris* is niet voor niets mijn favoriete recente Woody Allen. Vandaar dat ik stevast zin krijg om het actuele bioscoopprogramma luidkeels op te zeggen als iemand voor de zoveelste keer oppert dat het vroeger allemaal beter was

Ik beweer niet dat de *Harry Potter*-spin-off *Fantastic Beasts and Where to Find Them*, het Zuid-Koreaanse horroravontuur *Train to Busan* en de bestseller-bewerkingen *The Girl on the Train* en *The Light Between Oceans* de beste films ooit zijn – hoe relatief is die term, nietwaar? – maar het zijn stuk voor stuk titels die meer dan de moeite waard zijn om op het witte doek te bewonderen.

Hetzelfde geldt voor uitdagender materiaal als het Iraanse relatiedrama *The Salesman*, de Emily Dickinson-biopic *A Quiet Passion* en de Vlaamse pareltjes *King of the Belgians* en *Le Ciel Flamand*. Ook bij die films garandeer ik je dat je betueterd zal zijn als je ze na hun bioscooprelease op een kleiner scherm ontdekt.

Mijn nederig advies? Stop met zeuren en ga (wat vaker) naar de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waazinema

OFFICIAL SELECTION
OUT OF COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

GET ON BOARD TO STAY ALIVE

LIFE-OR-DEATH SURVIVAL BEGINS

TRAIN TO BUSAN

NU IN DE BIOSCOOP

RED PETER

splendid film

14

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Storm*

10

FILMFAN

12

CLOSE-UP

FANTASTIC BEASTS AND WHERE TO FIND THEM

14

TRAIN TO BUSAN

18

A QUIET PASSION

20

THE LIGHT BETWEEN OCEANS

24

KING OF THE BELGIANS

28

LA CIEL FLAMAND

30

THE GIRL ON THE TRAIN

34

SPECTRUM *Shadow World*

36

THE SALESMAN

40

24

34

POINT OF VIEW

RECENSIES

44

BESTE.FILM.OOIT. *Labyrinth*

46

44

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Nele Sels – nele@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Anke Wauters, Niels Putman, Eline Van Hooymonck, Dennis Van Dessel, Freya Langendries

WEBMASTER Hans verschooten

WEBREDACTIE Stijn Loyens

EINDREDACTIE Jack Torrance

LAYOUT Gert Marijnissen | www.gmtm.be

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE f www.facebook.com/VERTIGObE

Dode hoek

Geluidsmen Dirk Bombay luistert aandachtig naar zijn regisseurs.

tekst ANKE WAUTERS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Als zijn naam geen belletje doet rinkelen, moet je in de toekomst wat minder snel de zaal uit rennen. *Girl with a Pearl Earring*, *Aanrijding in Moscou* en *The Fifth Estate* zijn maar drie van de toptitels waarin geluidsmen Dirk Bombay passeert op de aftiteling.

Vandaag zit Bombay in Napels voor *The Happy Prince*, de Oscar Wilde-biopic van Rupert Everett. Geen routineklus, ook niet met 35 jaar ervaring, want acteur-regisseur Everett is een pietje-precies: "Hij weet exact wat hij wil en communiceert dat in lange vergaderingen. Dat geeft een zeldzaam nauwe samenwerking tussen de verschillende departementen, maar alles duurt ook veel langer."

Eerder dit jaar stond Bombay in eigen land op de set van *Dode hoek*, de eerste Vlaamse film van Nabil Ben Yadir (*Les Barons*), met Peter Van den Begin als een racistische politiecommissaris die lijsttrekker wordt voor een extreemrechtse partij. Net zoals *The Happy Prince* een uitdaging, maar op een heel andere manier: "Nabil heeft een unieke filmstijl, waardoor ik op allerlei verschillende elementen moest letten."

Heeft Bombay een gouden raad voor aanstormende geluidstechnici? "Werk aan zo veel mogelijk kortfilms mee. Zo doe je snel ervaring op en leer je jonge regisseurs kennen. Misschien schoppen die het wel ver en bellen ze je opnieuw op. Ik heb zo Dominique Deruddere ontmoet en mixte intussen al zeven van zijn films." ▣

VANAF 25 JANUARI 2017 IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

Steven De Foer

Sterren komen, sterren gaan. Maar bij dat laatste legt *De Standaard*-journalist Steven De Foer zich niet zomaar neer. Met zijn nieuwe boek, *Hollywood Boulevard*, wil hij ons geheugen opfrissen over een aantal filmgoden die eeuwig aanbeden moeten worden. "Mijn hart bloedt als kinderen Charlie Chaplin niet meer kennen."

tekst ANKE WAUTERS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Dit boek ontsproot uit je verbazing over hoe snel sommige groten van het witte doek vergeten worden.

STEVEN DE FOER: "Als filmfreak denk je dat monumenten altijd monumenten blijven. Maar dan merk je dat mensen amper het verschil nog kennen tussen Katharine en Audrey Hepburn. Een ander voorbeeld: ik vernoem Jane Fonda en krijg als reactie: 'Ah, die van de aerobicsvideo's.' Is dat echt het enige wat de mensen onthouden hebben? Fonda was een van de meest gerenommeerde actrices van de jaren 70 en heeft dat decennium met haar linkse activisme mee vorm gegeven.

Ik snap wel dat je niet alles kan weten. Zeker vandaag. Het aantal nieuwe releases is zo groot dat de neiging ontstaat om het belang van oudere films te onderschatten. Daardoor zit je met een generatie die bij Robert De Niro niet meer denkt aan *Taxi Driver* of *Once Upon a Time in America*, maar aan 'die grappige kerel uit *Meet The Parents*'. En als ik zie dat kinderen niet meer weten wie Charlie Chaplin is, begint mijn hart te bloeden."

Je boek is een eregalerij van filmsterren die de vorige eeuw gekleurd hebben. Maar wie is volgens jou de grootste filmster van vandaag?

"ROBERT DE NIRO IS VEEL MEER DAN DIE GRAPPIGE KEREL UIT MEET THE PARENTS."

"Zonder twijfel Leonardo DiCaprio. Hij is de sterkste acteur van zijn generatie, met de klasse en het charisma van een echte filmster. Ik ben ervan overtuigd dat we hem tot de allergrootsten gaan rekenen. Zijn eerste Oscar was bijna een keizerskroning: hij kreeg een staande ovatie, het soort warmte dat je zou verwachten bij een iets oudere acteur.

Ik ben benieuwd naar zijn verdere groei. DiCaprio is nu vooraan in de veertig en heeft al een indrukwekkend parcours afgelegd. Hij heeft wel het geluk dat hij een man is, want een vrouw zou op die leeftijd al afgeschreven worden. We leven nog steeds

in zeer seksistische tijden waarin leeftijd de grootste carrièrekiller blijft voor actrices."

Stel dat Charlie Chaplin en Leonardo DiCaprio elkaar konden ontmoeten: waarover zouden ze praten?

"(lacht) Ik denk dat Chaplin zou zeggen dat het dezer dagen een stuk moeilijker is. Filmsterren kunnen zich vandaag geen buitensporige misstappen meer veroorloven, want ze worden op de voet gevolgd. Als DiCaprio uitgaat met Rihanna in Los Angeles, weten ze dat een uur later in Tokio.

Anderzijds had Chaplin geen voorgangers om zich aan te spiegelen. DiCaprio kan al eens een biografie van Chaplin lezen en er lessen uit trekken. 'Jij wist vooraf dat er ook negatieve kanten aan de roem zijn, dat moest ik nog ontdekken', zou Chaplin zeggen."

Welke filmster kon jou voor het eerst helemaal meeslepen?

"Jean Gabin in *Les Misérables* uit 1958. Een film die in die tijd voor achterhaald versleten werd door het *nouvelle vague*-clubje. Maar ik ging er ongelooflijk in op toen ik hem samen met mijn francofiële moeder bekeek.

Het is dan ook een fantastisch verhaal, als je er geen belachelijke muziek op zet tenminste. (lacht) En Gabin, ja... Dat is echt zo'n typische rasacteur. Een kind zal zich niet snel vereenzelvigen met een gegroefde oude man, en toch wou ik dat het goed met hem zou aflopen. Dat is de magie van cinema in een notendop."

@ANK2D2

Hollywood Boulevard

Uitgeverij Polis

NU IN DE BOEKHANDEL

EXPECTO PREQUEJUM!

Misschien is *Fantastic Beasts and Where to Find Them* nog wel de meest magische creatie van Harry Potterbrein J.K. Rowling. Wat begon als een spelerei – of hoe omschrijf je anders een fictief schoolboek vol fabeldieren? – ligt nu aan de basis van een vijfdelige filmreeks, waarvan vaste Potterwaarde David Yates het eerste deel regisseerde. “Eigenlijk viert Rowling het alledaagse.”

tekst ANKE WAUTERS

In de Ligusterlaan, op nummer 4, woonden meneer en mevrouw Duffeling. Ze waren er trots op dat ze doodnormaal waren en als er ooit mensen waren geweest van wie je zou denken dat ze nooit bij iets vreemds of geheimzinnigs betrokken zouden raken waren zij het wel, want voor dat soort onzin hadden ze geen tijd.

Negen was ik toen ik de eerste zinnen van *Harry Potter en de Steen der Wijzen* las, een kerstcadeau waar ik aanvankelijk niet zo blij mee was. Ik gaf het vreemde boek toch een kans en er ging een nieuwe wereld voor me open. Ik werd letterlijk in de bladzijden gezogen en meegevoerd naar een universum vol heksen, tovenaars, reuzen, kobolden, trollen en bezemstelen.

De uitverkoren weesjongen Harry werd mijn fictieve beste vriend met wie ik samen opgroeide. Ik bleek niet de enige die zo'n innige band had met de leerling-tovenaar. "J.K. Rowling is in staat om figuren te creëren met wie we ons sterk vereenzelvigen", verklaart David Yates, regisseur van de laatste vier *Harry Potter*-films en het eerste *Fantastic Beasts and Where to Find Them*-deel.

"Het zijn buitenstaanders op zoek naar hun plaats in de wereld. Goede mensen die worstelen met zichzelf en de dingen rondom hen. Dat werkt

vertederend, want iedereen voelde zich wel eens zo. Rowling schuwt perfectie. Al haar personages hebben gebreken. Het klinkt misschien raar, maar eigenlijk viert ze het alledaagse."

Pottercultuur

Nadat *Harry Potter* de wereld veroverde, groeide hij uit tot een permanent popcultuurfenomeen. Zijn fans blijven hem trouw volgen, zowel op papier als op het witte doek. En ook Rowling kan maar moeilijk afscheid nemen van haar geesteskind met de bliksemschicht op het voorhoofd. In de loop der jaren bleef ze elementen toevoegen aan het toch al uitgebreide Potteruniversum. Nu eens via Twitter, dan weer in een interview. Soms in de vorm van een totaal nieuw concept, zoals het omstreden theaterstuk *Harry Potter and the Cursed Child*.

Op haar website *Pottermore* brengt Rowling zelfs nagelnieuw materiaal, zoals kortverhalen of achtergrondinformatie over geliefde personages. Recent loste de schrijfster er een reeks fictieve essays over de geschiedenis van de Noord-Amerikaanse toverkunst. Het bleek een slimme manier om een aantal personages en verhaallijnen uit de *Fantastic Beasts and Where to Find Them*-filmreeks te introduceren.

Daarin geeft Potter de fakkel door aan ene Newt Scamander. Of eerder omgekeerd, want de vijf aangekondigde films zijn zowel spin-offs als prequels, losjes gebaseerd op Scamanders fictieve tovenaars-schoolboek dat Rowling in 2001 publiceerde. De eerste film speelt zich af in het New York van 1926. Centraal staat Scamander (gespeeld door Oscarwinnaar Eddie Redmayne) die in Amerika arriveert met een koffer vol fabeldieren, waarvan er een aantal ontsnappen.

A Newt Hope

Redmayne, die twee jaar geleden gevraagd werd voor de rol, hoefde er niet lang over na te denken. "Ik ben zelf een *Potterhead*", zegt hij in het Amerikaanse weekblad *Entertainment Weekly*. "Zowel de boeken als de films zijn een ode aan de verbeelding. En dat is nu niet anders. Het scenario van *Fantastic Beasts and Where to Find Them* bulkte al van de details, maar Rowling had nog veel meer te vertellen toen ik haar ontmoette om de rol te bespreken. Als je met haar praat, merk je meteen dat Newt voor haar niet zomaar een personage is. Ze praat over hem alsof het haar broer is, ze weet werkelijk alles over zijn leven. Zelfs de kleinste details."

Rowlings talent om verhalen en personages zo levensecht te maken dat je niet anders kunt dan meegeslept worden, is uniek. Behoor je tot mijn generatie, dan is de kans groot dat je steeds moet glimlachen als je de trein neemt op spoor 9 en dat je een sneeuwuijl nooit meer als zomaar een vogel bekijkt. Net zoals vorige generaties altijd eerst *The Force* proberen te gebruiken als de afstandsbediening buiten handbereik ligt.

Maar waar zelden gemopperd wordt over de zoveelste comeback van *Star Wars*, ligt *Fantastic Beasts and Where to Find Them* wél onder vuur. "Moet dat nu echt?", zuchtten zelfs devote Potterfans. Wat hen betreft is het verhaal afgerond. Bovendien vertrouwen ze Rowlings motieven niet. Waarom nog een nieuwe

reeks? Wil ze de franchise helemaal uitmelken? Hoe zou die Scamander enigszins aan *Harry darling* kunnen tippen?

Heksentoer

Verwacht echter geen klakkeloze kopie van de Potterervaring: de avonturen van Scamander zijn een stuk realistischer. "Enerzijds was deze film maken een beetje thuis-komen", zegt Yates. "Maar volgens mij zullen de mensen toch verrast opkijken van een aantal plotlijnen. Het verhaal weerspiegelt de wereld van vandaag."

Net als de laatste luiken van de Potterfranchise bevat *Fantastic Beasts and Where to Find Them* veel donkere elementen. "Na de heksenjacht in de 17e eeuw heeft de Amerikaanse tovenaarsgemeenschap besloten om zich op de achtergrond te houden", vertelt Yates. "Maar sommige tovenaars kunnen zich niet vinden in een vreedzaam samenleven, met de machtige booswicht Grindelwald op kop. Hij vindt dat tovenaars superieur zijn aan de niet-magische wereld en gelooft niet in verdraagzaamheid."

De parallellen met de huidige wereldpolitiek zijn snel getrokken: Grindelwald, een soort voorloper van Voldemort, verwerpt het idee van rustig naast elkaar leven. Nauwelijks verholven maatschappijkritiek dus van Rowling en een niet mis te verstane veeg uit de pan voor mensen die zich bedreigd voelen door alles wat anders is.

Anders is ook de protagonist van dit verhaal. Waar we Harry leerden kennen als een kleine jongen die met grote ogen de tovenaarswereld ontdekte, ontmoeten we Scamander in een later stadium van zijn leven. Wanneer hij in Amerika arriveert, is hij net van school gestuurd. "Hij is emotioneel beschadigd en verkiest het gezelschap van fabeldieren boven dat van mensen", zegt Redmayne. "Dan belandt die schuwe jongen plots in het drukke New York, waar hij met meer mensen dan ooit moet omgaan. Hij zal openbloeien, maar dat kost tijd."

Twee van de mensen die Scamander ontmoet worden gespeeld door Katherine Waterston en Colin Farrell. "Katherine was natuurlijk fantastisch in *Inherent Vice*", vertelt Yates. "Maar haar

samenspel met Eddie maakte nog meer indruk. Het zijn allebei ongelooflijk straffe acteurs met een perfect gevoel voor timing, wat voor de komische momenten onontbeerlijk was. Colin gedroeg zich op zijn beurt tegelijk nieuwsgierig, uitdagend en genereus. Hij leek met andere woorden zelf wel een Rowlingpersonage."

Mopperende *Potterheads* of niet: je kunt moeilijk níet benieuwd zijn naar de volgende heksentoer van Rowling. Bereid volgens een beproefd recept, maar gekruid met een magische mix van realiteit, fictie én toptalent. ■

VANAF 16 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» LET THE BEASTS GO!

Genoeg over Newt Scamander: op Vertigoweb.be kan je kennismaken met de fantastische beesten uit de titel. Schrik niet als je ook mensen tegenkomt!

ALLEMAAL ZOMBIE

Het zombiegenre loopt er de laatste tijd maar lamlendig bij: zowel *Warm Bodies* als *Life After Beth* flopten genadeloos en *The Walking Dead* blijft in de eerste plaats een soap met levende doden als decor. Nu het Zuid-Koreaanse horroravontuur *Train to Busan* het tij doet keren, graaft *Vertigo* de spectaculairste zombiemomenten uit de filmgeschiedenis op.

tekst JONAS GOVAERTS

ZOMBI 2 (1979)

Van de talloze Italiaanse Romero-rip-offs die gedurende de jaren 70 en 80 van de band rolden, blijft *Zombi 2* nog het best overeind. De film werd dan ook geregisseerd door Lucio Fulci, The Spaghetti Splatter King *himself*. Naast de notoire splinter-in-je-oog-scène – Fulci had duidelijk iets tegen piepers – wordt de prent vooral herinnerd vanwege zijn waanzinnige onderwatersequentie, waarin een overmoedige zombie doodleuk een hap neemt uit een levende mensenhaai.

DAY OF THE DEAD (1985)

George A. Romero's derde zombiefilm mag dan niet zijn beste zijn – dat is voorloper *Night of the Living Dead* (1968) – maar hij bevat wel de meest memorabele sterfscène: het moment waarop Captain Rhodes, de arrogante antagonist, letterlijk binnenste-buiten wordt gekeerd door een stelletje hongerige zombies. Leuk weetje: Rhodes' legendarische doodskreet – “Choke on 'em!” – werd geïmproviseerd door acteur Joseph Pilato.

BRAINDEAD (1992)

In de jaren voor zijn *Lord of the Rings*-succes was Nieuw-Zeelander Peter Jackson niet vies van een streepje *splatstick*. Nooit vloede er meer bloed (300 liter) over het witte doek dan in de finale van zijn krankzinnige zombie-epos *Braindead*. Om het legertje zombies in zijn traphal te lijf te gaan gebruikt moederskindje Lionel (Timothy Balme) geen tweeloop of kettingzaag, maar een ouderwetse grasmaaier. “Elke Kiwi heeft er zo een in huis”, aldus Jackson.

SHAUN OF THE DEAD (2004)

In Edgar Wrights hilarische liefdesbrief aan het genre – het Italiaans restaurant in de film heet niet voor niets Fulci – gooien pantoffelhelden Shaun (Simon Pegg) en Ed (Nick Frost) een bijzonder origineel wapen in de strijd tegen de zombies: Shauns dierbare vinylcollectie. Shaun, twijfelend over welke Prince-plaat hij het minst kan missen: “Purple Rain? Vergeet het. De *Batman*-soundtrack? Smijten maar!”

TRAIN TO BUSAN (2016)

Deze Zuid-Koreaanse kaskraker is een variant op *World War Z* waarvan Brad Pitt hoogstwaarschijnlijk gillend zou wegllopen. Of denk je werkelijk dat de superster een scène had zien zitten waarin een baseballploeg elkaar met huid en haar begint op te vreten nadat ze een alsmaar grotere groep levende doden tevergeefs van zich af probeerden te slaan? ▣

VANAF 2 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Poëzie en 't Stad

Zo'n franke teut als ze in *Sex and the City* had, zo bedeesd is ze in *A Quiet Passion*. Maar wel als *independent woman* die zich lang vóór vrouwenrechten op de agenda stonden door geen man liet knechten. Cynthia Nixon over het vuur in de legendarische dichteres Emily Dickinson en het enthousiasme van enkele Antwerpse fans.

tekst RUBEN NOLLET

Aanstootgevend, platvloers, oppervlakkig en narcistisch." Nee, een fan van *Sex and the City* kun je Terence Davies (*Distant Voices, Still Lives, The Deep Blue Sea*) bezwaarlijk noemen. Maar over het acteerwerk dat Cynthia Nixon liet zien in de paar afleveringen die hij met groeiend afgrijzen bekeek, was hij wél zeer te spreken. Genoeg om haar de hoofdrol te geven in *A Quiet Passion*, zijn grotendeels in Antwerpen en omstreken gedraaide biopic over de baanbrekende maar onbekend en onbemind gestorven Amerikaanse dichteres Emily Dickinson.

Zes tv-seizoenen en twee speelfilms lang gaf Cynthia Nixon gestalte aan de rosse van *Sex and the City*. De hitserie over een kwartet New Yorkse vriendinnen die haar naar het sterrendom

katapulteerde was nochtans geenszins haar debuut. Sinds de vroege jaren 80 vulde Nixon al een fraai cv met rollen in tv-series, toneelstukken én speelfilms als *Prince of the City, Amadeus, Addams Family Values* en *The Pelican Brief*. Toch is een prestigieuze hoofdrol als die in *A Quiet Passion* even wennen voor de 50-jarige Nixon. "Veel actrices klagen dat ze geen werk meer vinden na hun veertigste. Ik moet zeggen dat de rollen die ik krijg steeds interessanter worden."

Dat geldt zeker voor die van Dickinson, die in de tweede helft van de 19e eeuw meer dan 1800 gedichten schreef waarvan ze er bij leven amper een dozijn gepubliceerd zag. Ze weigerde immers halsstarrig de geldende literaire regels te respecteren. Meteen de reden waarom haar

poëzie vandaag nog altijd zo fris klinkt, maar ook waarom niemand haar anderhalve eeuw geleden ernstig wou nemen. Voeg daar de toenmalige status van de vrouw en een diepgevoorteld minderwaardigheidscomplex aan toe, en het hoeft niet te verwonderen dat Dickinson nooit van straat raakte. Al vond ze dat volgens Nixon niet per se erg.

CYNTHIA NIXON: "Trouwen had in Emily's ogen meer negatieve dan positieve kanten. Ze wist dat een huwelijk haar veel vrijheid zou kosten. In die tijd was een echtgenoot zo'n beetje hetzelfde als een baas. Haar man had haar nooit toegelaten zoveel te schrijven als ze."

Was je vóór deze film al een fan van haar werk?

“Ik ben ermee opgegroeid. Mijn moeder hield ook al enorm van haar gedichten. En ik ging in Manhattan naar de Emily Dickinson School, waar haar poëzie uiteraard centraal stond. Ik heb me dus altijd al verbonden gevoeld met haar.”

Voor A Quiet Passion heb je je meer dan ooit in haar verdiept. Wat heeft je het meest verrast?

NIXON: “Hoe complex ze in elkaar zat. Dickinson was een echt vat vol tegenstrijdigheden. Ze was erg gesteld op haar familie maar ook enorm introvert. Ze was tegelijk verlegen en koppig. Ze was liefdevol maar ook bitter. Ze twijfelde voortdurend aan zichzelf maar had ook heel sterke meningen. Ik bewonder haar rechtlijnigheid, zeker als je weet hoe beperkt haar wereld was. Haar broer Austin genoot alle privileges en was de belangrijkste man van de stad. Maar vandaag weet niemand nog wie hij is. Emily heeft haar grenzen op een unieke manier verlegd.”

Ondanks haar inferieure positie als vrouw bleef ze altijd hopen op erkenning. Vanwaar die drang?

NIXON: “We willen allemaal waardering voor ons werk. En haar werk was alles voor haar. Voor een schrijver moet dat enorm zwaar zijn. Een acteur stapt op het podium en heeft contact met het publiek. Een schrijver zit alleen aan zijn bureau. Je hebt erkenning nodig om aan de slag te blijven. Niet iedereen hoeft je daarom goed te vinden, maar het doet deugd om te weten dat je toch iets betekent voor een aantal mensen.”

Is dat een van de redenen waarom je actrice werd?

NIXON: “Zeker. Acteurs hebben een enorme behoefte aan aandacht. Maar je hebt goede aandacht en slechte aandacht. In *Paradise Lost* heeft John Milton het over ‘a fit

audience though few’, wat zoveel wil zeggen als ‘een gering maar geschikt publiek’. (glimlacht) Het is plezierig om een groot publiek te bereiken, maar het is nog aangenamer als je aangesproken wordt door iemand die begrijpt wat je wil zeggen.”

Heb je het nu over de minder fijne kanten van je Sex and the City-room?

NIXON: “Niet noodzakelijk. Ik wil zeker niet klagen. Die aandacht valt best mee. Soms stoort het me, maar meestal kan ik ermee overweg.”

Ben je tijdens de zeven weken die je in Antwerpen doorbracht aangeklampt door fans?

NIXON: “Ik herinner me één keer dat ik op restaurant herkend werd door een groep dames die een vrijgezellenavond vierden en met me op de foto wilden. Op een bepaald moment heb ik duidelijk moeten maken dat ik daar was met mijn kinderen en dat het welletjes was. Maar dat begrepen ze meteen.”

Naar het einde toe werd Dickinson steeds schuwer, tot ze zelfs haar kamer niet meer uit kwam. Maar ze bleef schrijven. Waar haalde ze de inspiratie?

NIXON: “Ze had een extreem intens gevoelsleven. Haar hart was onbeschermd, kwetsbaar en open. Ze was heel zintuiglijk en stond in nauw contact met de natuur. We praten nu graag over hoe belangrijk het is om ‘in het moment’ te leven. Dat was Emily ten voeten uit. Maar tegelijk zat ze in haar hoofd voortdurend ideeën om te ploegen die ze had opgestoken van vrienden en boeken. Omdat haar leefwereld zo beperkt was, besteedde ze veel tijd aan het uitpluizen van haar eigen geest. En ze had een verbluffende geest. Je kon er eeuwig in rondwaren.”

Heeft dat intense gevoelsleven zich ooit vertaald in een seksleven?

NIXON: “Dat weet niemand, net zoals niemand weet wat haar seksuele oriëntatie was. Ze heeft zeker veel liefgehad. Ze beleefde stormachtige romances, zij het voornamelijk via brieven. Ik heb het vermoeden dat ze biseksueel was. Ze werd in elk geval verliefd op zowel mannen als vrouwen. Maar het was haar in de eerste plaats om de gevoelens te doen, om de emotionele band met iemand anders.”

Was ze bang voor seks?

NIXON: “Ze had een haat-liefdeverhouding met seks, denk ik. Ze hunkerde er wel naar, maar ze was er ook bang voor. Je moet het ook in de context van haar tijd zien. Een kind op de wereld zetten was toen heel angstaanjagend en gevaarlijk voor een vrouw. Emily heeft veel familieleden en kennissen weten sterven in het kraambed. En van geboortebeperving was geen sprake.”

Ze vond zichzelf allesbehalve aantrekkelijk. Begrijp je waarom zo’n intelligente en getalenteerde vrouw zo wakker lag van haar uiterlijk?

NIXON: “Ze voelde zich op veel vlakken onbeminbaar. Ook dat heeft te maken met de tijdsgeest. Vrouwen moesten aan strikte voorschriften voldoen en Emily vond dat ze veel van de vereiste kenmerken miste. Schoonheid bijvoorbeeld, maar ook toegeeflijkheid. Ze vond zichzelf te intellectueel, te kritisch en te onromantisch. Ze kon het niet opbrengen om vlot te doen en te kirren met mopjes die ze niet grappig vond.”

A Quiet Passion is heel geestig bij momenten. Dat had ik eerlijk gezegd niet verwacht.

NIXON: “Dat is een groot compliment. Terence en ik hebben lang en hard aan deze film gewerkt en hij heeft er altijd op gehamerd dat er genoeg humor in moest zitten. Emily mocht geen triestige plant worden, ze moest gevat en geestig zijn. Kritische mensen zijn vaak heel grappig omdat ze weigeren de kudde te volgen en de vinger op de wonde durven leggen. Dat was Emily ten voeten uit.”

VANAF 2 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» **NASPEL**

Is er leven na *Sex and the City*? *Abso-fuckin'-lutely*, en niet alleen voor Rooie Cyn. Verneem op Vertigoweb.be hoe het haar boezemvriendinnen sindsdien verging.

THE LIGHT BETWEEN OCEANS

ONDER DE VUURTOREN

Na *Blue Valentine* en *The Place Beyond the Pines* ruilt indielieveling Derek Cianfrance zijn fetisjacteur Ryan Gosling voor Michael Fassbender en zijn hipsterdrama's voor de klassieke tearjerker *The Light Between Oceans*. "We leven in tijden waarin cool en koud steeds meer op elkaar beginnen te lijken."

tekst STEVEN TUFFIN

Zes jaar terug verrichte Derek Cianfrance een mirakel: *Blue Valentine*, zijn relatiedrama met Ryan Gosling en Michelle Williams in de hoofdrollen, deed het geloof in de betere Amerikaanse indie opnieuw opblaaien. Opvolger *The Place Beyond the Pines*, een misdaadkroniek met opnieuw Gosling maar ook Eva Mendes en Bradley Cooper, werd echter minder warm onthaald vanwege een te ambitieuze aanpak.

Met zijn nieuwe film, *The Light Between Oceans*, gooit Cianfrance het over een geheel andere boeg: een op een bestseller gebaseerde tranentrekker over een WOI-veteraan (Michael Fassbender) die samen met zijn echtgenote (Alicia Vikander) een teruggetrokken bestaan leidt op een eiland waar hij een vuurtoren onderhoudt. Wanneer een bootje met een overleden man en een krijgende baby op hun strand belandt, beslist het kinderloze koppel te doen alsof de zuigeling hun kind is.

Derek Cianfrance

“Ik was mezelf kotsbeu”, lacht Cianfrance wanneer ik hem tijdens Film Fest Gent vraag om zijn koersverandering te verklaren. “Zowel *Blue Valentine* als *The Place Beyond the Pines* kliefde ik helemaal uit mezelf. Ik schreef de scenario’s die ik nadien regisseerde. Dat vergt veel van iemand. Op een bepaald moment heb je genoeg van al die introspectie. Daarom wilde ik graag een adaptatie maken, maar ook dat bleek moeilijker dan verwacht omdat ik aanvankelijk het juiste materiaal niet vond. Vaak begreep ik de dingen die ik las niet.”

Waarom viel je dan voor het boek van M.L. Stedman?

“Het werd me in de handen gedruwd tijdens een meeting bij DreamWorks, de studio van Steven Spielberg. Ik was daar beland omdat De Baard *Blue Valentine* de beste film van 2010 vond. Een bijzonder leuk compliment aangezien ik mijn film destijds had opgevat als *E.T.* maar dan zonder de alien – vraag me niet waarom. (lacht)”

Opnieuw ter zake: Stedmans verhaal was zo herkenbaar. Tijdens mijn jeugd beeldde ik me steevast in dat ik met mijn familie op een eiland woonde omdat we ons altijd compleet anders gedroegen als er bezoek over de vloer kwam. We deden dan alsof we het perfecte gezinnetje waren, maar nadien vielen de maskers weer af.

Ook het feit dat de hoofdpersonages de identiteit van hun kind geheim moeten houden, sprak me aan. Ik houd me al sinds jaar en dag bezig met het onthullen van geheimen. In de documentaires die ik voor *Blue Valentine* draaide, probeerde ik allerlei zaken te openbaren die het daglicht niet mochten zien.”

In je vorige films was je documentaire-achtergrond nog enigszins voelbaar. Nu ga je de klassiekere toer op.

“Waarschijnlijk was dat ook een van de redenen waarom ik toehapte. Ik ben altijd al geobsedeerd geweest door de cinema van Powell en Pressburger, David Lean, Victor Fleming en David Lean. Zij maakten uitgesponnen drama’s waarin de emoties hoog oplaaide en de decors minstens even dramatisch waren als het verhaal.

Ik moet ook bekennen dat soaps een belangrijk onderdeel van mijn jeugd waren. Als ik thuiskwam van school stond er steevast een aflevering van *Days of Our Lives* op. Dat introduceert me nog steeds. (lacht)”

Zou je het boek ook gelezen hebben als de studiobonzen het niet in je handen hadden gedruwd?

“Ik ben geen grote lezer. Sterker nog: ik ben géén lezer. Ik kamp nog steeds met dyslexie, waardoor lezen enorm veel van me vraagt. Vandaar dat ik zelfs als kind al een filmvreter was. Voor mij was het de makkelijkste manier om dingen te weten te komen over menselijke verhoudingen. Dat verklaart ook waarom ik films ben gaan maken. Het is het enige communicatiemiddel dat ik enigszins beheers.

Wat ik enorm apprecieerde aan het boek, was dat er op geen enkel moment een oordeel geveld wordt over de hoofdpersonages. Toen ik ontdekte dat Stedman in een vorig leven advocate was geweest, begreep ik die objectiviteit nog beter. Ik zat ooit in een jury en tijdens het proces veranderde ik constant van mening. Als de verdediging aan het woord was, achtte ik de beschuldigde onschuldig. Als de openbare aanklager sprak, veranderde mijn mening compleet.

De grijze zone tussen juist en fout fascineert me enorm. Waarschijnlijk zit mijn katholieke opvoeding daar voor iets tussen. Ik voel me altijd over alles schuldig. Dat soort demonen zoek ik steeds op in mijn films. Ik vind van mezelf dat ik veel te snel

oordeel over mensen en probeer aan de hand van mijn films bij te leren. Ik barst van de innerlijke conflicten. Enerzijds ga ik graag op in mijn emoties. Anderzijds voel ik me constant schuldig over al die gevoelens. Ik zei het al: mijn katholieke achtergrond laat me nooit los.”

Heeft die interne tweestrijd ervoor gezorgd dat de film nooit in een Nicholas Sparks-achtige melodraak verandert?

“Met dat soort dingen ben ik niet bezig, anders zou ik me non-stop beperkt en bevroren voelen. Het klopt wel dat ik voor de look van mijn films bepaalde standaarden hanteer, en die overstijgen het niveau van het soort cinema waar jij het over hebt. In mijn ogen kun je de lat nooit hoog genoeg leggen. Eigenlijk doe ik voortdurend aan zelfkastijding omdat ik nooit tevreden ben.

Ik begrijp dat *The Light Between Oceans* de hipsterfactor van mijn vorige films ontbeert. Vandaar dat veel critici er snoeihard voor waren. We leven in tijden dat cool en koud steeds meer op elkaar beginnen te

lijken. Wel, daar verzet ik me volledig tegen. Geef mij maar vriendelijkheid en warmte. Dat zijn pas emoties waarmee je iets bereikt.”

Je hebt het jezelf duidelijk niet makkelijk gemaakt met deze film.

“Vertel mij wat. In mijn ogen hebben we een mooie, romantische film gedraaid. Maar als ik sommige critici moet geloven, had ik Michael en Alicia beter een leren jas aangedaan en in Brooklyn gedraaid. Wat ze nu te zien kregen, kunnen ze absoluut niet plaatsen.

Het doet me denken aan die keer dat ik een bevriende regisseur – echt een toptalent – meenam om Hitchcocks *Vertigo* op het grote scherm te zien. Nadien was hij net niet boos op me. Hij vond het echt tijdverlies omdat de logica van de film van de pot gerukt was. Ik denk dat dat misschien wel het grootste probleem is van dit tijdperk: iedereen benadert alles met zijn brein in plaats van met zijn hart.”

Hadden je acteurs daar geen last van?

“Toen ik hen voor het eerst sprak, begon ik daar meteen over. ‘Dit kan

weleens een heel gênante bedoening worden’, opperde ik. Pure emoties zijn namelijk enorm beschamende dingen. Als ik tijdens een voetbalmatch van mijn zoon de vader van een tegenstandertje uitscheld, zak ik niet veel later door de grond van schaamte. Dat soort dingen zochten wij op de set heel de tijd op.

Gelukkig begreep mijn cast perfect wat ik bedoelde. Alicia – van wie ik aanvankelijk niet echt overtuigd was – kreeg de rol omdat ze zich tijdens haar auditie compleet in verlegenheid bracht. Ze ging zo ver dat ik wist dat ik haar alles kon vragen. Dat soort durf heb je nodig om een emotionele rollercoaster als *The Light Between Oceans* tot een goed einde te brengen.”

Je zei in het begin van ons gesprek dat je jezelf moe was. Had je ook genoeg van Ryan Gosling, met wie je je twee vorige films draaide?

“Man, wat een lul. (lacht) Nee hoor, het was gewoon tijd voor iets anders. Films maken is geen monogame aangelegenheid en verandering van spijs doet eten. Ik was bovendien een grote fan van Michael en schreef het scenario met hem in het achterhoofd. Eerlijk gezegd kon ik me geen enkele andere hedendaagse acteur inbeelden, die je in zo’n ruw decor kunt plaatsen zonder dat je het gevoel hebt dat Moeder Natuur hem binnen de kortste keren met huid en haar zal verslinden.” ▣

VANAF 9 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzinema

» RAUWE ROMANTIEK

The Light Between Oceans past in een lange traditie van romantische drama’s waarin het decor minstens even woest is als de emoties tussen de geliefden van dienst. Op Vertigoweb.be vind je enkele andere voorbeelden.

HET HART VAN EUROPA

Alsof de echte koning der Belgen nog niet tragikomisch genoeg is, doen **Peter Brosens** en **Jessica Woodworth** er nog een schepje bovenop in *King of the Belgians*, hun mockumentary over een fictieve vorst die ver van huis vastzit wanneer zijn ergste nachtmerrie zich voltrekt: de splitsing van zijn rijk.

tekst RUBEN NOLLET

Een absurde roadmovie over de absurde koning van een absurd land: in hun nieuwe film, *King of the Belgians*, gooit het regisseursechtpaar Peter Brosens en Jessica Woodworth het over een toegankelijker boeg dan in hun docusprookjes *Khadak*, *Altiplano* en *Het vijfde seizoen*. En ze halen de mosterd ook dichterbij huis dan Mongolië of de Andes. Maar vergis je niet: “Deze film gaat niet over België.”

Het gezicht van Brosens vertrekt van de pijn als ik hem iets te onstuimig groet. Een paar dagen voor ons gesprek ging hij onderuit met de fiets: schouderligamenten gescheurd. Misschien was hij nog niet helemaal nuchter na de onwerkelijke

ontvangst van *King of the Belgians* op het Filmfestival van Venetië?

De tragikomedie over een Belgische koning die op staatsbezoek in Istanbul verneemt dat Wallonië (!) de onafhankelijkheid heeft uitgeroepen en beslist de Balkan te doorkruisen om terug thuis te geraken, bracht er volle zalen in extase. Peter Van den Begin werd bejubeld om zijn aandoenlijke vertolking van koning Nicolas III. En als kers op de taart vond de film inmiddels zijn weg naar de Turkse, Italiaanse, Russische en Spaanse zalen.

Van de plot gerukt

Een van de pot gerukte plot? Brosens en Woodworth haalden het idee nochtans gewoon uit de krant. Toen

de IJslandse vulkaan Eyjafjallajökull in 2010 het Europese luchtruim vol as blies, lag het luchtverkeer een week plat. “Overall zaten plots mensen vast, onder meer in Istanbul”, vertelt Brosens. “Een van hen was de president van Estland, Toomas Hendrik Ilves. Hij moest dringend terug naar Tallinn en kocht dan maar een minibusje om via de Balkan en Oost-Europa huiswaarts te rijden.”

In *King of the Belgians* zijn het een zonnestorm en uitvallende communicatiesatellieten die de koning tot een roadtrip door de Balkan dwingen. Toch onderstrepen de regisseurs andermaal dat dit géén film over België is. Woodworth: “We hebben geen oplossingen voor de politieke

problemen, geen boodschap over hoe het zou moeten. We wilden het hebben over de kwetsbaarheid, de complexiteit en de schoonheid van Europa. Op dat vlak heeft België een krachtige symbolische functie, alleen al door alle instellingen die bij ons zitten.”

Koning met ballen

Zoals elke rechtgeaarde roadmovie is *King of the Belgians* ook een verhaal over een innerlijke reis. De bewogen trip door de Balkan maakt iets los in de vastgeroeste Nicolas III. “Hij is een man zonder vrijheid”, zegt Woodworth. “De vraag is of hij dat kan veranderen, of hij meer kan zijn dan enkel een passagier, zoals hij zich zelf noemt. De mensen noemen hem Nicolas de Stille,

en daar wil hij iets aan doen. Hij wil een eigen visie, een eigen stem.”

Brosens en Woodworth relativieren alles door het relaas in een mockumentary te gieten. Dat was nochtans aanvankelijk niet het plan. “De Franse coproducent met wie we eerst samenwerkten, wou er een uitzinnige fabel à la Kusturica van maken”, zegt Brosens. “Zo’n holderdebolder-reis door de Balkan. Daar wilden wij echter zo ver mogelijk van wegblijven.”

Net zoals in de vorige films van het stel sluipt in deze satire de werkelijkheid soms binnen. Zoals in het openingsshot van de film, gemaakt op de eerste draaidag in Mini-Europa op de Heizel. “Toen we daar aankwamen, kreeg het Atomium net een

poetsbeurt”, vertelt Woodworth. ‘Oh my God, they’re cleaning the balls!’, riep ik. Te mooi om te laten liggen.” ▣

VANAF 30 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» BAANBREKEND

King of the Belgians is zeker niet de eerste Belgische roadmovie. Op Vertigoweb.be verzamelen we andere films van eigen bodem over personages die de baan opgaan.

LIEFDE IS EEN SLAGVELD

In zijn debuut *Offline* liet Peter Monsaert ons binnengluren in het leven van een webcammeisje. In opvolger *Le Ciel Flamand* troont de Vlaamse regisseur ons mee naar een ouderwets baanbordeel, waar *time* tegenwoordig ook *money* is. Opnieuw speelt *Eigen Kweekster* Wim Willaert een allesbehalve komische rol. Een dubbelinterview over kille meisjes van plezier en triestig mansvolk dat geen warmte verdient.

tekst RUBEN NOLLET

Het is geen kerel met wie ik een pint zou pakken”, zegt Wim Willaert over nonkel Dirk, zijn troosteloze personage dat in *Le Ciel Flamand* een onduidelijke relatie heeft met bordeeluitbaatster Sylvie (Sara Vertongen) en haar zesjarige dochtertje Eline (Esra Vandenbussche, ook in het echte leven de dochter van Vertongen). Op emoties zal Dirk zich niet snel laten betrappen. Die verbergt hij angstvallig achter een masker van onverschilligheid. Maar lukt dat ook nog als er onnoemelijke dingen gebeuren met iemand om wie hij stiekem zielsveel geeft?

Hoe de vork juist in de steel zit is geen groot mysterie, maar daar is het scenarist-regisseur Peter Monsaert niet echt om te doen. Hij is meer geïnteresseerd in de verhoudingen tussen zijn personages en hoe die veranderen in de loop van het verhaal. “Net als in *Offline* gaat het over familiebanden en mensen die de draad weer trachten op te pikken. En net als *Offline* is dit voor mij een oefening in het confronteren van mijn eigen angsten: wat zou ik doen als mij zoiets overkwam? Ik heb zelf een gezin en dit verhaal bedenken was bijna masochistisch.”

Zowel *Le Ciel Flamand* als *Offline* gaan over betaalseks. Wat boeit je zo aan prostitutie?

PETER MONSAERT: “De rand van de maatschappij fascineert me. Ik geniet ervan zulke werelden uit te spitten in de scenariofase. Uiteindelijk gaat het over hoe mensen elkaar in de luren leggen. En over de perverse houding van mannen tegenover vrouwen, niet alleen in de seksuele zin. Wat zich in dat bordeel afspeelt, is een uitvergroting van hoe we in het dagelijks leven met elkaar omgaan.”

Waarom koos je zo’n bar als setting en geen raambordeel?

MONSAERT: “Ik zocht iets wat ooit een bepaalde grandeur had gehad, wat ooit gezellig was geweest. Die villa was helemaal wat ik voor ogen had: vergane glorie, zowel vanbuiten als vanbinnen. Veel van de oudere prostituees die ik sprak, zeiden me dat er vroeger meer tijd en plaats was voor romantiek, om samen een fijne tijd te beleven. Nu is het een afspiegeling van de huidige maatschappij: *get down to business, no time to waste.*”

Wim, was jij ooit al in een bordeel geweest?

WIM WILLAERT: "Recent voor de eerste keer, uit nieuwsgierigheid. In Nieuwpoort, waar ik vandaan kom, heb je welgeteld één bordeel: de Pinokkio. Ik denk dat ik al 35 was toen ik die naam pas snapte. (lacht) Vorige winter kwam de Waalse acteur-regisseur Bouli Lanners op bezoek met een vriend en passeerden we daar. Ik legde uit: 'Et voilà la seule maison de putes de Nieuport, le Pinokkio.'

Toen Bouli al gaan slapen was, vroeg zijn maat of we niet eens naar de Pinokkio zouden gaan. Dus zijn we daar pinten gaan drinken. Voor 300 euro geloof ik. (lacht) Die kerel heeft dan nog boel gezocht en werd buitengesmeten. En ik zat daar met die dure pinten voor mijn neus. Ik heb ze natuurlijk opgedronken."

Je kwam niet in de verleiding om meer te doen dan drinken?

WILLAERT: "Ik kan me niet voorstellen dat ik met iemand naar bed zou gaan van wie ik weet dat ze denkt: 'Die moet hier zo rap mogelijk zijn zak legen zodat ik aan de volgende kan beginnen.' Dat windt me echt niet op."

MONSAERT: "Seks is bijna iets mechanisch in zo'n bordeel. Een van de vrouwen die ik sprak zei letterlijk: 'Of ik nu de wasmachine leegmaak of een klant bedien, dat is voor mij hetzelfde.' Terwijl de mannen die langskomen vaak echt verliefd willen worden. De girlfriend experience is

heel populair: even het gevoel kopen dat je een lief hebt, iemand die om je geeft. En die meisjes kunnen dat heel overtuigend spelen. Het zijn fantastische actrices."

Le Ciel Flamand toont de destructieve en perverse kant van seks. Schuilt er in elke man zo'n varken?

WILLAERT: "Ik heb ooit aan alle vrouwen die ik ken gevraagd of ze al eens een exhibitionist hadden gezien. 99,99% zei toen ja. Ik zie dan in gedachten een bankdirecteur voor me die al een jaar niet meer heeft gepoept met zijn vrouw en elke dag door een park vol jonge meisjes passeert. Bankdirecteur of niet, op een dag denkt hij: 'Als ik nu eens gewoon mijn fluit bovenhaal?'"

MONSAERT: "Toen Donald Trump zijn uitlatingen over vrouwen wou minimaliseren volgde de Twitter-actie #NotOkay. De getuigenissen spraken boekdelen: meisjes die aangerand werden toen ze een jaar of twaalf waren... Van mijn gesprekken met prostituees ben ik ook niet bepaald vrolijker geworden over de mannelijke soort."

Dit is jullie tweede samenwerking. Wat vinden jullie elkaars grootste talent?

MONSAERT: "Wim is zeer intelligent, al zou je dat niet meteen zeggen. (lacht) Hij kan onder de oppervlakte van een scenario lezen wat er echt bedoeld wordt. Een slechte

acteur speelt het scenario, een goeie gaat op in de scène. Wim komt aan op de set, bekijkt wat we die dag spelen en komt gemakkelijk in de juiste stemming."

WILLAERT: "Het is een dialoog. Dat is het plezierige aan werken met Peter: we kunnen goed praten, we verstaan elkaar. Ik had trouwens nooit geraden dat Offline zijn filmdebuut was. Alleen dat hij niet wist dat enkel acteurs kou mogen lijden, verraadde hem. De crew is normaal gezien warm ingepakt, maar Peter stond daar net als de cast te verkleumen. Groentje. (lacht)"

MONSAERT: "Ik weet heel goed waar ik naartoe wil en Wim is zeer flexibel. Eigenlijk is hij heel kinds, wat een goede eigenschap is. Het scheidde een band met Esra, zijn jonge tegenspeelster."

WILLAERT: "Dat is nu eens een schoon compliment."

Peter, jij hebt nog toneel gemaakt en zelf op de planken gestaan. Ervaring die van pas komt als filmregisseur?

MONSAERT: "Daarom vroeg een fotograaf me om triest te kijken. Dat je als regisseur zoiets nooit mag vragen, is een van de belangrijkste lessen die ik ooit heb geleerd. Je moet een voedingsbodem creëren waarin die tristesse vanzelf komt, alles ongemerkt laten binnensijpelen bij de acteurs. Daarom vond ik het ook niet erg dat het tijdens de repetities stroef liep tussen Wim en Sara. Dat had de film nodig."

WILLAERT: "Als ik me inleef in een rol, loopt dat altijd een beetje over naast de set. De geconstipeerde relatie van Dirk en Sylvie weerspiegelde in mijn werkverhouding met Sara. Dat was niet zo leuk, maar Peter zag dat het werkte." ▣

VANAF 16 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» KINDERSPEL

Alleen al om de acteerprestatie van de piepjonge Esra Vandenbussche is *Le Ciel Flamand* de prijs van een cinematicket waard. Meer films met jeugdig talent van bij ons vind je op Vertigoweb.be.

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES

OFFICIËL GEEFDE TOEGANG
FILM FEST GENT

ADAM
DRIVER

GOLSHIFTEH
FARAHANI

"SPLENDID AND PROFOUND.
A MASTERPIECE."
DEADLINE

"EEN HEEL REËLE, RELAXTE, COOLE,
BITTERZOETE, POËTISCHE KIJK OP DE
ALLEDAAGSHEID VAN HET BESTAAN."
FOCUS KNACK

"ADAM DRIVER IS ONE OF THE FINEST
ACTORS OF THE MOMENT."
TIME

If you ever left me
I'd tear my heart out
and never put it back

A film by Jim Jarmusch
PATERSON

RELEASE 7 DEC

DeMorgen.

www.imaginefilm.be

VERKNIPT MOOI

Emily Blunt gaat geen uitdaging uit de weg. In *Edge of Tomorrow* en *Sicario* vertolkte ze twee taaie tantes, in de bestsellerbewerking *The Girl on the Train* schittert ze als de psychisch wankele Rachel, een personage dat ze een zeer warm hart toedraagt. “Vrouwen kunnen meer zijn dan alleen maar sympathiek.”

tekst ANKE WAUTERS

Elf miljoen verkochte exemplaren en zestien weken op de bovenste plaats van de *New York Times*-bestsellerlijst: vorig jaar kon je onmogelijk ontsnappen aan de psychologische thriller *The Girl on the Train*, een pageturner die 400 bladzijden lang over je heen dendert. Het duurde dan ook niet lang voordat Hollywood op de trein sprong en Emily Blunt castte als het getroebleerde hoofdpersonage. Verwonderlijk is die keuze niet, want de Britse actrice schittert door haar veelzijdigheid.

Blunt brak tien jaar geleden door als de sarcastische assistente van Meryl Streep in *The Devil Wears Prada*. In *The Young Victoria* snoerde ze zich in een korset om de romance tussen de koningin uit de titel en ‘onze’ prins Albert naar het witte doek te vertalen. Haar gekke kant kon ze botvieren in de musicalbewerking *Into the Woods*. En dat ze stoer uit de hoek kan komen, bewees ze in het Tom Cruise-vehikel *Edge of Tomorrow* en de Denis Villeneuve-knaller *Sicario*.

Verademing

Allicht leverden die laatste twee rollen Blunt een ticket op voor de verfilming van *The Girl on the Train*. Daarin vertolkt ze Rachel, een gescheiden, drankzuchtige vrouw die dagelijks pendelt. Elke ochtend, bij een rood sein op haar traject, ziet ze door het raam hoe een stel samen ontbijt in een buitenwijk. Ze bedenkt

namen voor beiden en gaat hen als het perfecte koppel beschouwen. Wanneer ze op een dag iets vreemds ziet gebeuren in de tuin van het stel, stapt ze naar de politie. Als blijkt dat de vrouw vermist is, raakt Rachel plotsklaps betrokken bij een mysterieuze verdwijningszaak.

Blunt vond het een verademing dat Rachel geen aangenaam mens is. “Ja, ze is een moeilijk geval. *So what?*”, liet ze optekenen in *The Hollywood Reporter*. “Er zijn zoveel films waarin vrouwelijke personages in de eerste plaats sympathiek zijn. Ik heb een bloedhekel aan dat woord en waar het voor staat. Want wat houdt dat in: sympathiek zijn? Dat je grappig, knap en aantrekkelijk bent voor mannen? Vrouwen kunnen meer zijn dan alleen maar sympathiek, hoor.”

Ook tijdens een recent interview met *Radio Times* kwam Blunt assertief uit de hoek. Ze vertelde dat ze de buik vol had van het seksisme in Hollywood, dat ze naar eigen zeggen aan den lijve ondervonden heeft: “We moeten manieren bedenken om gendergelijkheid in de filmwereld te promoten. Ik denk bijvoorbeeld aan programma’s die vrouwelijke schrijfsters aanmoedigen.”

Zelfhaat

Paula Hawkins, de auteur van het bewerkte boek, is in ieder geval heel tevreden met de keuze voor Blunt: “Het lag niet voor de hand vanwege Emily’s knap snoetje. Mensen vroegen mij meteen of ze niet te mooi was voor de rol

van de verknipte Rachel. Alsof uiterlijk daar iets mee te maken heeft. Rachel laat zich voortstuwen door zelfhaat, een aspect dat Emily in haar vertolking voortreffelijk in de verf heeft gezet.”

The Girl on the Train is in vele opzichten een verhaal dat onze obsessie met perfectie doorprikt. Wat we anderen, onder meer via sociale media, over onszelf laten zien, stemt niet altijd overeen met wat er achter gesloten deuren gebeurt. Dat zorgt voor vervreemding en eenzaamheid, en volgens Hawkins is dat de boodschap die ze met haar boek wilde overbrengen. Blunt herkent zichzelf daar deels in: “Ik heb momenten gehad waarop ik door soortgelijke gevoelens overvallen werd. En net omdat ik mij in Rachels manier van denken kon verplaatsen, kon ik haar geloofwaardig vertolken.”

VANAF 2 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» BEESTIGE BLUNT

Emily Blunt durft wel vaker van zich afbijten. Op *Vertigoweb.be* verzamelden we haar vurigste uitspraken. Niet voor conservatieve zielen!

KRIJGSHEREN IN

Is Johan Grimonprez nu een videokunstenaar of een filmmaker? Het is een keuze die hij zelf weigert te maken. Eén ding staat echter vast: in de ontvullende documentaire *Shadow World* toont hij hoe wapenhandel en politiek hand in hand gaan. “Een broodnodige portie onderzoeksjournalistiek.”

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

SPECTRUM

Johan Grimonprez had al een tiental video's en installaties op zijn naam staan toen hij in 1997 opgepikt werd door de internationale kunstwereld. Dat jaar presenteerde hij op de vijfjaarlijkse documenta-tentoonstelling in Kassel zijn eerste lange film, *Dial H-I-S-T-O-R-Y*. In dat filmmessay onderzocht hij hoe vliegtuigkapingen in de loop der tijden door de media gecoverd werden. De film combineerde archiefmateriaal met citaten uit Don DeLillo's romans *White Noise* en *Mao II*, en toonde hoe de media de kapers gebruikten, maar ook vice versa.

Twaalf jaar later volgde een tweede filmmessay, het uiterst originele *Double Take*, waarin Grimonprez de Koude Oorlog koppelde aan een hitchcockiaans spannende ontmoeting tussen de *master of suspense* en een dubbelganger. Voor dat rendez-vous op de set van *The Birds* liet Grimonprez

zich inspireren door *Veinticinco de agosto, 1983*, een kortverhaal van Jorge Luis Borges. Centraal stond de grote doorbraak van de televisie, die van angst een handelswaar maakte.

In *Shadow World*, zijn derde lange film, focust Grimonprez op een ander product dat zich gemakkelijk aan de man laat brengen: oorlog. Inspiratie vond hij in het boek *Shadow World: Inside the Global Arms Trade* van Andrew Feinstein. De Zuid-Afrikaanse klokkenluider en voormalig ANC-parlementariër vertrok van een corruptieschandaal bij een wapenlevering aan Zuid-Afrika om aan te tonen hoe de wapenlobby en de politieke wereld met elkaar verweven zijn. Dat die overlap groter is dan je zou vermoeden, blijkt ook uit Grimonprez' bewerking, een vrij rechttoe rechtaan documentaire met veel archiefmateriaal en een stevige dosis *talking heads*.

MAATPAK

Dial H-I-S-T-O-R-Y

JOHAN GRIMONPREZ: “Het was geen sinecure om het boek naar het witte doek te vertalen. De kijker negentig minuten in die wereld onderdompelen bleek makkelijker gezegd dan gedaan. Ik wilde duidelijk maken dat niet alleen louche figuren, maar ook politici zich inlaten met wapenhandel. Daarnaast moest en zou ik een emotionele laag toevoegen die niet in het boek zat: de impact die die business heeft op de rest van de wereld.”

Waarom maakte je van *Shadow World* een echte documentaire?

“Ik wilde eerst en vooral de waarheid blootleggen. We leven in vreemde tijden. Alle grote kranten en magazines hebben hun ziel verkocht. Mediamanipulatie is schering en

inslag. Ik vatte *Shadow World* dan ook op als een broodnodige portie onderzoeksjournalistiek. Daar komen natuurlijk *talking heads* bij kijken. Al stel ik die werkwijze ook in vraag door de grenzen af te tasten van hoe je geïnterviewden in beeld kunt brengen. Soms zie je hen in stilte rondkijken, terwijl ze op de klankband nog aan het praten zijn.”

***Shadow World* opent met beelden uit WO I, de oorlog waarvan verwacht werd dat hij alle oorlogen overbodig zou maken. Achteraf bleek dat een klein deel van de wereldbevolking financieel baat had bij die oorlog. Ook een eeuw later worden conflicten nog altijd in stand gehouden door lieden die daar een slaatje uit slaan.**

Double Take

“In zijn boek *Nonzero* schrijft de speltheoreticus Robert Wright dat de wereld complexer is geworden en dat er minder oorlogen zijn, ook al omdat de bevolking de voorbije eeuw sterk is toegenomen. Je kunt je dus de vraag stellen of er werkelijk meer oorlog is. Die indruk kan ontstaan door de angstindustrie, die almaar sterker wordt aangezwengeld en prominenter aanwezig is in de media.

Dat idee zat in de eerste versie van *Shadow World*, maar die duurde vier uur. Dat was te lang voor de producers, wat ik volkomen begrijp. We hebben de schaar erin gezet omdat we altijd de ambitie hadden om deze film wijd te verspreiden. Met een speelduur van meer dan twee uur is dat minder voor de hand liggend. Televisiestations zouden ook minder snel toehappen. Bovendien maken we gebruik van veel archiefmateriaal. Al die extra rechten regelen, zou ons een jaar extra werk gekost hebben.”

Zou je in de kunstwereld de vrijheid gekregen hebben om *Shadow World* vier uur te laten duren?

“Waarschijnlijk zal *Shadow World* ook daar aanslaan. We stellen hem in ieder geval volgend jaar voor op

Shadow World

documenta, zij het in de vorm van een lezing. Maar voor ik mezelf voorbij hol: de *sales agent* wil de film eerst in de zalen krijgen. Het Museum of Modern Art in New York heeft al belangstelling getoond. Dus er is wel degelijk een wisselwerking tussen de film- en de kunstwereld.”

Noem je jezelf een filmmaker of een beeldend kunstenaar?

“Of een verhalenverteller? Die vraag achtervolgt me al sinds *Dial H-I-S-T-O-R-Y*. Toen die vertoond werd op het Sheffield Doc/Fest,

kreeg ik tijdens het debat achteraf de opmerking dat het geen documentaire maar kunst was. Jan Hoet beweerde dan weer het tegenovergestelde. Ik vind het net prettig om dat grensgebied af te tasten en ik denk dat ik dat ook met *Shadow World* doe. Het is telkens zoeken naar de geschikte manier om een verhaal te vertellen. Of je dat nu met fictie of documentaire doet, is niet het belangrijkste element.”

Shadow World

Vanaf 23 november in de zalen

THE SALESMAN

CINÉ UNIVERSAL

Met *The Salesman* tekent Asghar Farhadi na *A Separation* en *Le passé* opnieuw voor een relatiedrama dat zelfs in Zichen-Zussen-Bolder een gevoelige snaar zal raken. En ook als hij niet op de set staat, verkiest de Iraanse filmmaker universele verhalen. “Ik moest en zou alles van Louis de Funès gezien hebben.”

tekst STEVEN TUFFIN

Stop nu eens met al die vragen over Iran. Volgens mij vind je alles wat je wil weten op het internet. Misschien moet je Google eens proberen.”

Asghar Farhadi is een zeer aimabel man, maar aan de tand gevoeld worden over zijn thuisland vindt hij niet zo leuk. Dat mochten enkele collega's ondervinden toen ze hem tijdens het Filmfestival van Cannes interviewden over *The Salesman*. Nochtans kan je het de journalisten moeilijk kwalijk nemen, want net zoals in het met een Oscar bekroonde *A Separation* schetst de cineast in zijn nieuwe film een verfrissend beeld van een land dat in de geest van menig westerling voor een postapocalyptische woestijn doorgaat.

Het Iran dat het decor vormt van Farhadi's jongste relatiedrama – over een koppel dat een traumatische ervaring maar moeilijk kan verwerken – verschilt niet zoveel van onze samenleving. Zo moeten de hoofdpersonages in het begin van de film op zoek naar een nieuw appartement, spelen ze beiden toneel in hun vrije tijd en bezoeken ze een bevriend stel met een indrukwekkende dvd- en blu-raycollectie. Dat laatste detail smeekte om een vraag naar de

persoonlijke filmsmaak van de regisseur. ASHGAR FARHADI: “Ik verbaas mijn vrienden vaak als ik hen vertel welke recente films me bevielen. Als kijker ben ik blijkbaar minder veeleisend dan als maker. (lacht) Soms heb ik maar één fantastisch shot nodig om een film te kunnen appreciëren. Alles heeft natuurlijk te maken met de verschillende stadia van je leven. Mijn tienerjaren stonden in het teken van het Italiaanse neorealisme, maar ook *La strada* van Fellini liet toen een diepe indruk na. Nadien volgden de Japanse meesters, met *Rashomon* van Kurosawa als absolute top.”

Behoort Hitchcock ook tot uw favorieten? Uw relatiedrama's ademen altijd een intense dreiging uit.

“Ik vind suspense onontbeerlijk in een film en Hitchcock wordt niet voor niets de *master of suspense* genoemd. Toch ben ik meer te vinden voor het subtielere werk. Iemand als Billy Wilder, die vandaag de dag vooral als komisch talent herinnerd wordt, dreef zowel in *Sunset Boulevard* als in *The Apartment* de spanning ten top. Hitchcock ligt me minder omdat hij absoluut niet geïnteresseerd was in de echte wereld, terwijl die in mijn films juist centraal staat.”

Dus u bent in de eerste plaats een aanhanger van het Italiaanse neorealisme?

“Ik denk het wel. Niet vanwege de sociopolitieke context van de verhalen, maar omwille hun universaliteit. Bovendien hebben hedendaagse Iraanse filmmakers net zoals onze Italiaanse collega's destijds geen middelen om dure producties vol fantastische elementen te maken. We moeten het doen met wat het dagdagelijkse ons te bieden heeft.

Toch moet ik onderlijnen dat de Iraanse cinema niet alleen beïnvloed werd door de Italianen. Er is een collega die Kurosawa-achtige dingen draait en een andere laat zich inspireren door het werk van de Russische maestro Andrei Tarkovsky. Het is spijtig dat hun films niet vaker te zien zijn in het buitenland, want dan zou iedereen beseffen dat de Iraanse cinema best gevarieerd is.”

Over variatie gesproken: kreeg u vroeger ooit commerciële westerse cinema te zien?

“Op tv passeerden veel films over WOII. Daar zaten zeker Hollywoodproducties tussen. Eén ding zal ik nooit vergeten: mijn fascinatie voor Louis de Funès. Zijn films kwamen geregeld op de buis en ik moest en zou ze allemaal gezien hebben. Ik vond hem zo grappig. Nog zo iemand die een universele taal sprak.

Tegelijkertijd werd er ons veel ontzegt. Zo had ik tot voor enkele jaren nog nooit van de gebroeders Coen gehoord. Dat soort gebrek aan informatie zorgde ervoor dat het concept ‘regisseur’ me heel lang vreemd is gebleven. Ik wist dat ik iets wonderbaarlijks zag toen ik *Citizen Kane* voor het eerst bekeek, maar ik besepte niet dat dat te maken had met de regiekeuzes van Orson Welles.”

Hoe kwam u er dan bij om zelf films te beginnen maken?

“Dat weet ik niet meer. Ik herinner me wel dat ik mijn eerste poging deed op mijn dertiende en dat het

LA STRADA

RASHOMON

SUNSET BOULEVARD

LOUIS DE FUNÈS

CITIZEN KANE

DEATH OF A SALESMAN

THE SALESMAN

nogal moeizaam verliep. In het pre-internet tijdperk kon je onmogelijk iets te weten komen over het filmproces zonder met kenners in contact te komen. Eerst kocht ik een boek over 8mm-camera's, maar dat was veel te technisch. Ik begreep er geen snars van.

Omdat ik koste wat het kost wilde weten hoe je een film maakt, schreef ik me dan maar in voor een gespecialiseerde cursus. Normaal was die enkel bedoeld voor volwassenen, maar ik had me zo goed voorbereid dat ze me niet konden weigeren. Ik had het scenario al helemaal uitgeschreven en al enkele storyboards gemaakt.”

Waarover ging die film?

“Twee schoolmakers vinden een radio op straat en spreken af die beurtelings te gebruiken. Ze krijgen echter ruzie omdat geen van beiden een aflevering wil missen van het spannende hoorspel dat dagelijks uitgezonden wordt. Grote apotheose: een van hen smijt de radio kapot.”

U bent dus al van jongs af aan gefascineerd door relatieproblemen. Hoe verklaart u dat?

“Ik heb het graag over diepmenselijk contact. Mijn onderbewustzijn drijft me keer op keer naar verhalen over vrienden of geliefden die een crisis doormaken. Vraag me niet waarom. Af en toe probeer ik een ander soort verhaal te schrijven, maar ik wil nooit te doordacht te werk gaan. Ik vertrek liever vanuit mijn hart dan vanuit mijn brein.”

Vandaar dat u in *The Salesman* wel naar de Arthur Miller-klassieker *Death of a Salesman* verwijst, maar het toneelstuk niet rechtstreeks bewerkt?

“Ik heb dat geprobeerd, maar het lukte me niet. Pas toen ik er een persoonlijke draai aan gaf, pasten de puzzelstukken in elkaar. Ik droom ervan om andermans werk te verfilmen. Het vraagt enorm veel energie om een verhaal én te schrijven én te filmen. Mocht ik nu eens het juiste materiaal vinden.”

Menig filmmaker beet zijn tanden stuk op Millers meesterlijke toneelstukken. Is er in uw ogen een adaptatie die werkt?

“De filmversie van *Death of a Salesman* van Volker Schlöndorff met Dustin Hoffman en John Malkovich in de hoofdrollen vind ik zeker geslaagd. Het is geen makkelijk stuk om te bewerken, met al die flashbacks en andere narratieve foefjes. Toneelbewerkingen blijven hachelijke ondernemingen. Hoewel: de Tennessee Williams-verfilmingen *A Streetcar Named Desire* en *Cat on a Hot Tin Roof* bewijzen dat het perfect kan.”

Tot slot: u liet zich inspireren door *Death of a Salesman* omdat het New York uit het stuk u deed denken aan het Teheran van vandaag. Kan u dat eens uitleggen?

“In de Big Apple werden vlak na WOII ontzettend veel gebouwen gesloopt en vervangen door appartementsblokken en andere inferieure snelbouwconstructies. Daardoor ontstond een wirwar van stijlen die de identiteit van de metropool voorgoed veranderde. Hetzelfde is nu aan de gang in onze hoofdstad. Ik ga zeker niet beweren dat het Iran van nu lijkt op het Amerika van toen. Maar het gevoel van gedwongen verandering en het idee dat levenskwaliteit er steeds minder toe doet, lijken universele dan ooit.”

VANAF 23 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» MILLER-TIME

De Amerikaanse theatergod Arthur Miller drukte zijn stempel direct en indirect op de cinema. Ontdek op *Vertigoweb.be* op welke manier hij dat deed.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Hacksaw Ridge

Regie Mel Gibson
Cast Andrew Garfield, Teresa Palmer, Vince Vaughn
Speelduur 2u11
Vanaf 9 november in de bioscoop

Mel Gibson geeft WOII een *The Passion of the Christ*-make-over in dit waar-gebeurde drama over een diepgelovige gewetensbezwaarde (Andrew Garfield) die een Medal of Honor kreeg zonder ooit een geweer aan te raken. Even brutaal als vertederend.

@RubenNollet

Réparer les vivants

Regie Katell Quillévéré
Cast Tahar Rahim, Emmanuelle Seigner, Bouli Lanners
Speelduur 1u43
Vanaf 9 november in de bioscoop

De emoties druipen van het scherm in dit Franse drama waarin een hart-transplantatie vanuit verschillende perspectieven benaderd wordt. Te vergelijken met *21 Grams*, maar dan met een aantal operatiescènes die niets aan de verbeelding overlaten.

@RubenNollet

Jack Reacher: Never Go Back

Regie Edward Zwick
Cast Tom Cruise, Cobie Smulders
Speelduur 1u58
Vanaf 9 november in de bioscoop

In de tweede Tom Cruise-thriller over eenzaam Jack Reacher, wordt de ex-militair omringd door een vriendin en een surrogaatdochter. En dat terwijl hij nog meer dan in het eerste deel het kleine broertje van Dirty Harry uit *Sudden Impact* uithangt.

@ChrisCraps

Isra & het magische boek

Regie R. Kan Albay
Cast Wim Opbrouck, Sven De Ridder
Speelduur 1u16
Vanaf 9 november 2016

Tijdens een uitstap komt de jonge Isra in een magische wereld terecht. De Hendrik Consciencebibliotheek in Antwerpen vormt een beeldig decor in deze multiculturele jeugdfilm die de swipe-generatie weer met de neus in de boeken wil krijgen.

@ElineVanhooydonck

Sully

Regie Clint Eastwood
Cast Tom Hanks, Aaron Eckhart, Laura Linney
Speelduur 1u36
Vanaf 30 november in de bioscoop

Tom Hanks speelt net als in *Captain Phillips* een man die in extreme omstandigheden laat zien uit wat voor hout hij gesneden is. Ditmaal onder regie van Clint Eastwood in het verhaal van de piloot die een succesvolle noodlanding maakte op de New Yorkse Hudson-rivier.

@RubenNollet

GRATIS MAAR NIET GOEDKOOPT

Wil je Vertigo's duizelingwekkende dosis cinema steunen? Ga dan voor een van onze drie abonnementsformules!

BRONS: €25

10 nummers in je postbus (en een klein extraatje)

ZILVER: €100

BRONS + 1 T-shirt of illustratie + Voorrang op Vertigo-events

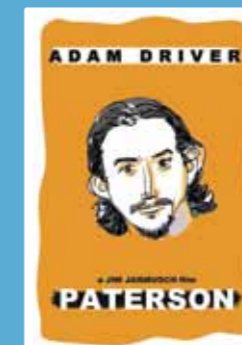
GOUD: €200

ZILVER + Extra T-shirt en/of illustratie + Duotickets VIP-events

AANSTORMENDE AVANT-PREMIÈRES

LE CIEL FLAMAND

PATERSON

ALLE INFO: VERTIGOWEB.BE

BESTE FILM. OOI.

Labyrinth

Regie Jim Henson | Cast Jennifer Connelly, David Bowie, Toby Froud | Speelduur 1u41 | Jaar 1986

Wij hebben het zo'n beetje gehad met de verheerlijking van de eighties. Leuk hoor, al die knipoogjes in *Stranger Things*, maar ze helpen ons niet bepaald over onze trauma's heen aangaande schouder-vullingen, Rubiks kubussen en Milli Vanilli. Op één terrein blijven de jaren tachtig echter onklopbaar: degelijk kinderentertainment.

Waar de koters van nu het moeten doen met Gert Verhulst en zijn ziellose poppenasiel, werden wij door regisseur-producent-poppenspeler Jim Henson getraakteerd op het ene iconische creatuur na het andere. Henson bedacht niet alleen de Muppets en de Freggels, hij stond ook aan de wieg van Sesamstraat, en bepaalde mee de look van Yoda in *The Empire Strikes Back*.

Dat Henson hoger mikte dan simpel kindervertief, bewees hij met *Labyrinth*, veruit 's mans meest ambivalente werk. De ogenschijnlijk lichtvoetige plot – de 15-jarige Sarah (Jennifer Connelly) betreedt het doolhof van trollenkoning Jareth (David Bowie) om haar kleine

broertje Toby te redden – laat Henson toe om het net onder de oppervlakte over meer volwassen thema's te hebben, met voorop Sarahs ontlukende seksualiteit.

Wie als kind enkel oog had voor Hensons leger van wonderlijke wezens – wij waren vooral dol op Ludo: half orang-oetan, half Minotaurus – zal raar opkijken bij het herbezoeken van *Labyrinth*. De film zit tjokvol seksuele symboliek, van The Bog of Eternal Stench (een moeras bestaande uit luidruchtige anussen) tot de iets te uitgesproken bobbel in Bowies broek – “Geen toeval”, aldus kostuumontwerper Brian Froud.

Ondanks het hoge fallusgehalte blijft *Labyrinth* niet op alle vlakken even goed overeind: Bowies muzikale bijdrage valt op zijn best verdienstelijk te noemen, en de doortocht van The Fire Gang, een stelletje dobbelende monsters met Jamaicaanse tongval, voelt anno 2016 lichtjes racistisch aan – zat coproducent en Jar Jar Binks-bedenker George Lucas daar voor iets tussen?

En toch blijft Hensons laatste langspeelfilm er eentje om te koesteren: nooit zal er nog een fantasyfilm op deze schaal gerealiseerd worden zonder CGI. En mochten de geruchten over een reboot kloppen, dan is het maar de vraag of die veel zal overhouden van de gewaagde subtekst van het origineel.

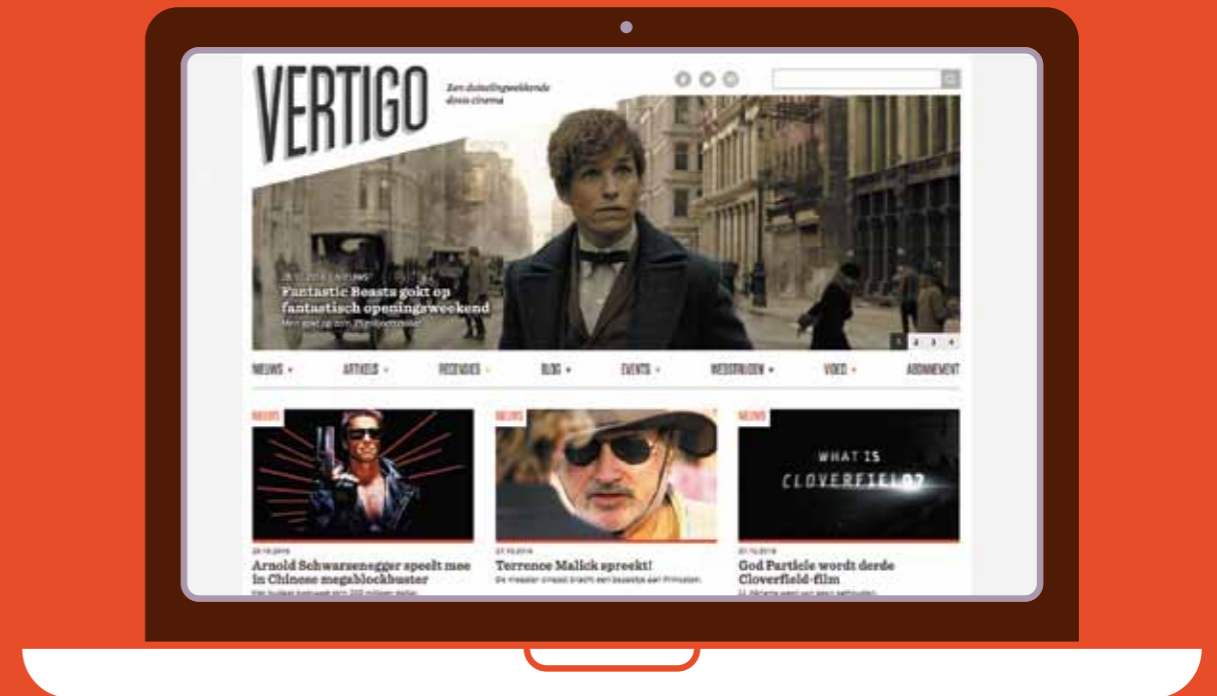
“It's not fair”, zou Sarah vast klagen, maar zoals *Labyrinth* ons leert: dat is het leven zelden. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Toby de baby was geen Bowie-fan. Zodra hij op de schoot van de rockster werd geplaatst, zette het kind het onmiddellijk op een huilen – tot Henson het idee kreeg hem af leiden met een handpop genaamd Sooty. Alleen al het feit dat Hensons creaties zelfs naast het scherm voor betovering zorgden, maakt van *Labyrinth* deze maand de Beste Film Ooit.

NOG STEEDS FILMHONGER?

HET RECENTSTE FILMNIEUWS VIND JE OP VERTIGOWEB.BE

f VERTIGObE @VERTIGOgram @VERTIGObE

AMAZING THAILAND

AL MEER DAN 20 JAAR
EEN KLASSIEKER
UIT ONS AANBOD!

15 DAGEN GENIETEN VANAF €1.590

AFREISDATA 2017: 11 MEI, 18 JULI, 10 AUGUSTUS,
7 SEPTEMBER, 5 OKTOBER & 2 NOVEMBER

De bekende Blauwe Vogel-troeven

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Rondreis met Vlaamse gids

met alle hoogtepunten Vlaamse gids

Bijzonder knappe 4*** & 5****-hotels

Halfpension

Excursies & inkomgelden inbegrepen

Nieuw: rechtstreeks & non-stop vliegen

vanuit Brussel met Thai Airways

